

Sygn. akt II AKa 441/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Katarzyna Capałowska (spr.)

Sędzia SA Ewa Jethon

Sędzia SA Anna Zdziarska

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2023 r.

sprawy z wniosku A. J. przeciwko Skarbowi Państwa o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniu 6 grudnia 2018 roku

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika Prokuratury Regionalnej w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt XVIII Ko 96/19

- 1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;*
- 2. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 441/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie zapadłego wyroku

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 27 lipca 2021 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 96/19

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

x inny – reprezentant Skarbu Państwa

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

x w części

#

co do winy

#

co do kary

x

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika Prokuratora Regionalnego w S.:</p> <p>I. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 i 8 k.p.k. oraz w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez ukształtowanie przez Sąd Okręgowy przekonania o częściowej zasadności roszczenia wnioskodawcy, wyłącznie na podstawie faktu zatrzymania i postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, z pominięciem całokształtu okoliczności sprawy oraz wyłączeniem samodzielności jurysdykcyjnej, a także na podstawie materiału dowodowego ocenionego w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami prawidłowego, logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnego uznania, iż zatrzymanie A. J. było niewątpliwie niesłuszne i w konsekwencji do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy kwoty 15 000 zł, a nadto skutkowało wadliwością uzasadnienia, jako sporządzonego z pominięciem jego</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

	<p>obligatoryjnych elementów, a w konsekwencji powodującego tak brak możliwości odczytania przez apelującego racjonalnych powodów rozstrzygnięcia, jak i trudności w zakresie kontroli merytorycznej orzeczenia;</p> <p>II. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 §1 k.c. w zw. z art. 361 §1 k.c. i art. 552 §4 k.p.k., mająca wpływ na treść orzeczenia, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie o zadośćuczynieniu na rzecz wnioskodawcy, pomimo niezaimstnienia okoliczności wskazujących na doznanie krzywdy, a z ostrożności procesowej również poprzez niewłaściwe miarkowanie zadośćuczynienia, wyrażające się w przyznaniu nadmiernej kompensaty.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty przedstawione przez pełnomocnika Prokuratora Regionalnego w S. w świetle rozważań Sądu Okręgowego okazały się niezasadne.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego sformułowany przez pełnomocnika Prokuratora Regionalnego w S. zarzut obrazy przepisów art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 i 8 k.p.k. oraz w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. okazał się niezasadny, w istocie stanowił polemikę z ustaleniami Sądu I instancji.</p> <p>Sąd odwoławczy kontroluje zasadności pisemnych motywów wyroku trafność orzeczenia Sądu I instancji. W uzasadnieniu przedstawiany jest tylko tok rozumowania Sądu, który</p>		

doprowadził do wydania konkretnego orzeczenia. Jeżeli uzasadnienie orzeczenia pozwala na kontrolę instancyjną, nawet utrudnioną, a nie uniemożliwia jej, to spełnia wymogi art. 424 k.p.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 317/21).

W niniejszej sprawie uzasadnienie Sądu I instancji bez wątplenia spełnia wymogi określone w art. 424 k.p.k. Wskazano w nim bowiem dowody na jakich sąd oparł swoje ustalenia i przyczyny uznania ich za wiarygodne. Uzasadnienie zawiera także wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia i wskazuje, dlaczego dany podgląd prawny sąd uznał za trafny i z jakich powodów. Wbrew zarzutom skarżącego Sąd meriti nie pominął dowodów dotyczących istotnych faktów i okoliczności, do których każdorazowo się odniósł, ocenił w sposób pełny i wszechstronny wszystkie dowody co udaremnia skuteczne podniesienie zarzutu sporządzenia uzasadnienia z pominięciem jego obligatoryjnych elementów, co w konsekwencji miało uniemożliwić odczytanie przez apelującego racjonalnych powodów rozstrzygnięcia jak i spowodować trudności w zakresie kontroli merytorycznej orzeczenia.

Treść art. 410 k.p.k. należy łączyć z nakazem zawartym w art. 424 § 1 k.p.k., który obliuguje sąd do wskazania, na jakich oparł się dowodach uznając określone fakty za udowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wynika stąd jednoznacznie, że sąd ma obowiązek rozważyć i ocenić wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody, a jeżeli są one sprzeczne, to nie może oprzeć

ustaleń na każdym z ujawnionych dowodów i na wszystkich wynikających z nich okoliczności, gdyż prowadziłyby to nieuchronnie do sprzeczności w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 185/21).

Mając na względzie powyższe, zauważyć należy, iż przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Apelacja pełnomocnika, posiada zatem charakter polemiczny. Wbrew jej treści należy przyjąć, iż zebrano kompletny zbiór dowodów, a Sąd Okręgowy poczynił właściwe ustalenia dotyczące zatrzymania A. J..

Sąd I instancji pomimo, iż wziął pod uwagę postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt IV Kp 368/18 uznające zatrzymanie A. J. za niezasadne oraz uchylające postanowienie o zastosowaniu środków zapobiegawczych, stosownie do art. 8 k.p.k. dokonał samodzielnego rozstrzygnięcia zagadnienia faktycznego i prawnego na podstawie całokształtu okoliczności sprawy uznając zatrzymanie wnioskodawcy w dniu 6 grudnia 2018 r. za niewątpliwie niesłuszne. Sąd Okręgowy uwzględniając wniosek w sposób rzeczowy, dokładny i dostateczny wskazał przyczyny

uznania zatrzymania A. J. za niewątpliwie niesłuszne, co wyartykułował w sporządzonym przez siebie uzasadnieniu. I tak, Sąd Okręgowy rozstrzygając przedmiotową sprawę miał na uwadze okoliczności towarzyszące zatrzymaniu wnioskodawcy, tj.:

- zgromadzenie w zasadzie pełnej dokumentacji istotnej dla sprawy i brak dostępu do niej wnioskodawcy z uwagi na zaprzestanie pełnienia przez wnioskodawcę funkcji Przewodniczącego Komisji ponad dwa lata wcześniej,

- dokonanie oględzin nagrań i skonfrontowanie ich z papierowymi protokołami, celem odtworzenia rzeczywistego przebiegu posiedzeń,

- nieprzeprowadzenie przeszukania mieszkania i pojazdu wnioskodawcy, a jedynie poprzestanie na zatrzymaniu dobrowolnie wydanych przez wnioskodawcę telefonów komórkowych i nośników danych,

- wcześniejsze przesłuchanie świadków i oparcie materiału dowodowego w przeważającej mierze na dokumentach,

- świadomość wnioskodawcy o toczącym się postępowaniu przygotowawczym, dotyczącym nieprawidłowości w (...) i potencjalnie w Urzędzie Komisji,

- dokonanie zatrzymania po upływie około 3 tygodni od wydania pierwszego postanowienia o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy wprost wskazał, że w jego ocenie mając na względzie powyższe brak było przesłanek ryzyka bezprawnego utrudniania postępowania przez wnioskodawcę

i nie jest w stanie zaakceptować argumentów podniesionych przez Prokuratora Regionalnego w S.. Ocenę tę Sąd Apelacyjny w składzie niniejszym w pełni podziela. Wskazanie przez apelującego, iż Sąd błędnie ustalił jakoby w sprawie doszło do niewątpliwie niesłusznego zatrzymania nie zostało w sposób wystarczający dowiedzione. W istocie skarżący powiela argumenty podnoszone już na wcześniejszym etapie postępowania. Nie sposób podzielić oceny Prokuratora Regionalnego w S. jakoby wnioskodawca miał w sposób celowy zmieniać treść sporządzanych protokołów na posiedzeniach (...), skoro z posiedzeń tych sporządzane były nie tylko protokoły pisemne ale również nagrania, które odzwierciedlały dokładny przebieg posiedzenia, poprzez co można było ustalić faktyczny przebieg posiedzenia. Ponadto, Prokurator Regionalny w S. zarzucając wnioskodawcy opieszałość w ustanowieniu zarządcy komisarycznego w (...), zdaje się pomijać jakiegokolwiek uregulowania postępowania administracyjnego. Skarżący akcentuje jedynie fakt opóźnienia w ustanowieniu zarządcy komisarycznego w (...) i usiłuje wykazać że były to celowe działania wnioskodawcy, pomimo otrzymywanych sygnałów o nieprawidłowościach działalności (...) bez odniesienia do procedury administracyjnej.

Skarżący nie zdołał wykazać aby Sąd meriti wydając rozstrzygnięcie oparł się jedynie na fragmencie materiału dowodowego. Sąd Apelacyjny podziela zdanie Sądu Okręgowego, że skoro wnioskodawca wiedział o toczącym się postępowaniu, miał dostateczną ilość czasu,

żeby podjąć działania mające na celu jego utrudnienie, m.in. poprzez kontaktowanie się z innymi podejrzanymi i ustalanie wspólnej korzystnej dla nich linii obrony, czego jednak nie zrobił. Irracjonalne są także twierdzenia Prokuratora Regionalnego w S., że wnioskodawca oraz pozostali podejrzani nie podjęli takich czynności z uwagi na to, że nie mieli wiedzy jaki jest faktyczny zakres prowadzonego postępowania. Nie można również znaleźć usprawiedliwionych podstaw do zatrzymania wnioskodawcy z racji konieczności zażądania od niego wydania rzeczy i przeprowadzenia tej czynności jednocześnie u pozostałych podejrzanych, zakładając, że nie dokonają oni tego wydania dobrowolnie lub będą ingerować w treści znajdujące się na posiadanych przez siebie nośnikach danych, skoro mając wiedzę o toczącym się postępowaniu, mogli oni zniszczyć ewentualne dowody ich obciążające znacznie wcześniej. W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca nie utrudniał prowadzonych wobec niego czynności i bez wątpienia wystarczające byłoby wezwanie go do wydania określonych rzeczy jak i samo wezwanie do stawienia się celem złożenia przez niego wyjaśnień. Ponadto, sam fakt, że postępowanie przygotowawcze w toku, którego dokonano zatrzymania wnioskodawcy zostało zakończone, a akt oskarżenia trafił do Sądu nie przesądza jeszcze o winie wnioskodawcy jak i o zasadności jego zatrzymania w dniu 6 grudnia 2018 r.

Zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. może okazać się skuteczny, wówczas gdy jego autor wskaże, na czym konkretnie polegało przekroczenie granic swobodnej oceny, tj. wykaże,

ocena których dowodów kłóciła się z zasadami doświadczenia życiowego lub była wbrew wskazaniom wiedzy względnie była sprzeczna z regułami logicznego rozumowania. Nie czyni zadość powyższym wymogom dokonanie przez apelującego własnej wybiórczej oceny dowodów i poczynienie w środku odwoławczym w oparciu o taką ocenę własnych ustaleń. Należy podkreślić, że sąd orzekający może w ramach swej dyskrecjonalnej władzy jedne dowody uznać za wiarygodne, zaś innym tego przymiotu odmówić, byleby przy ich ocenie nie przekroczył granic zakreślonych w art. 7 k.p.k., a swoje stanowisko w sposób wyczerpujący i logiczny uzasadnił (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 317/21).

Mając na względzie powyższe nie zostało potwierdzone w wyniku kontroli odwoławczej, aby Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów art.7 k.p.k., 8 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Skarżący nie wykazał w sposób przekonujący, że ocena wymienionych w zarzutach dowodów jest dowolna, a nie swobodna gdyż zawiera właśnie chociażby jeden z elementów, który potwierdza tę dowolność w postaci błędu natury faktycznej, logicznej bądź też naruszenie i nieuwzględnianie przy tej ocenie zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Dowody zostały ocenione w sposób swobodny a nie dowolny, czego wyrazem jest logika wywodów chociażby uzasadnienia Sądu Okręgowego. Skarżący nie był również w stanie wykazać aby Sąd Okręgowy przyjmując, że zatrzymanie wnioskodawcy było niewątpliwie niesłuszne rozstrzygnięcie oparł wyłącznie na

postanowieniu Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt IV Kp 368/18, gdyż kwestia ta rozważona została na płaszczyźnie oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy w przedmiotowej sprawie co jak już wcześniej wskazano zostało rzeczowo wykazane w uzasadnieniu. Odmienna ocena dowodów przez skarżącego nie może być równoważna z uznaniem, że Sąd rozpoznający sprawę dopuścił się naruszenia reguł swobodnej oceny dowodów.

Odnośnie natomiast naruszenia prawa materialnego, pełnomocnik skarżącego wskazując na naruszenie art. 445 k.c. §1 k.c. w zw. z art. 361§ 2 k.c. i art. 552 § 4 k.p.k. nie jest w stanie skutecznie go wykazać.

Ustalenia poczynione powyżej w pełni zasadnie uprawniały przyjęcie przez Sąd I instancji jako podstawy prawnej roszczenia o zadośćuczynienie, przepisu art. 552 § 4 k.p.k.

Natomiast określenie kwoty, jaka w danym przypadku będzie adekwatna należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego osadzonego w realiach konkretnej sprawy i na podstawie zgromadzonych dowodów. Okoliczności niniejszej sprawy zostały prawidłowo wyważone przez Sąd I instancji, a zadośćuczynienie miarkowane.

Nie można zgodzić się z argumentami podniesionymi przez skarżącego, że wnioskodawca w skutek zatrzymania w dniu 6 grudnia 2018 r. nie doznał żadnej krzywdy. Słusznie zauważył Sąd I instancji, że zatrzymanie wnioskodawcy pomimo iż bezpodstawne zostało przeprowadzone w sposób

prawidłowy, jednakże nie sposób uznać, że nie skutkowało żadną krzywdą wnioskodawcy. Oceniając materiał dowodowy, Sąd Okręgowy wziął pod uwagę takie fakty jak zatrzymanie A. J. w godzinach wczesno porannych, w obecności żony i córki, która od lat choruje na padaczkę, a także sąsiadów. Początkowo wnioskodawcy uniemożliwiono również przyjęcie leków i wykonanie porannej toalety. Potrzeby fizjologiczne wnioskodawcy musiał załatwiać przy otwartych drzwiach w obecności funkcjonariuszy CBA. Pomimo, iż funkcjonariusze wypełniali regulamin, na co zwrócił uwagę wnioskodawca oraz skarżący, nie sposób nie zauważyć, że dla dotychczas szanowanego, nigdy niekaranego obywatela cieszącego się uznaniem, który jeszcze dzień wcześniej udzielał konsultacji dotyczących rynków finansowych funkcjonariuszom CBA stanowiło to znaczną dolegliwość przede wszystkim pod względem psychicznym. Podróż na przesłuchanie pod nadzorem funkcjonariuszy CBA, konieczność przebywania w izbie zatrzymań, w której panowały złe warunki (zeznania E. J. (1) k.250), poddanie przeszukaniu obejmującym konieczność zdjęcia bielizny i kucania, a następnie osadzenie w celi oraz każdorazowa kontrola po opuszczeniu celi było dla wnioskodawcy upokarzające i trudno wyobrazić sobie, że nie wyrobiło w nim poczucia krzywdy. Przede wszystkim jednak wnioskodawca jako osoba publiczna poprzez zatrzymanie został narażony na utratę dobrego imienia i zaufania publicznego. Po zwolnieniu nie był w stanie w sposób normalny wejść nawet do pracy, zagrożony był jego powrót na

dotychczas zajmowane stanowisko. Wnioskodawca był zatrzymany przez okres 37 godzin, po czym został zwolniony i pozostawiony sam sobie w miejscowości oddalonej o setki kilometrów od miejsca zamieszkania. Wnioskodawca mający problemy kardiologiczne w sytuacji w jakiej się znalazł nie obawiał się jedynie o swoje zdrowie ale również o zdrowie swoich córek. Wiadomość o zatrzymaniu wnioskodawcy została natychmiastowo upubliczniona przez Prokuraturę Krajową i powielona przez media. Przez kilka kolejnych dni organizowano konferencje prasowe dotyczące zatrzymania wnioskodawcy i innych osób. Przedstawiciele władzy publicznej natomiast przekazywali informacje o działaniach organów ścigania z naruszeniem zasady powściągliwości i zasady domniemania niewinności. Fikcyjne okazało się zanonimizowanie danych osobowych wnioskodawcy, gdyż szczegółowo wskazano na zajmowane przez niego dotychczas funkcje, co pozwalało na zidentyfikowanie jego osoby. Przeżycia i niedogodności na jakie został narażony wnioskodawca bez wątplenia zostały spowodowane zastosowaniem nieproporcjonalnych środków w stosunku do potrzeb prowadzonego postępowania, a dolegliwości, których doznał pomimo, iż nie były nadzwyczajne nie sposób nie zauważyć.

Skarżący stara się wyeksponować fakt, że prowadzone wobec wnioskodawcy czynności odbywały się regulaminowo, całkowicie pomijając, że mimo wszystko wywołały one negatywne skutki

w życiu wnioskodawcy co szeroko wyartykułował Sąd I instancji.

Pełnomocnik skarżącego powołując się na konkretne sprawy i przyznawane w ich ramach kwoty zadośćuczynienia zdaje się zapominać, iż każdą sprawę Sąd obowiązany jest rozpatrywać indywidualnie z uwzględnieniem zaistniałych okoliczności. Skarżący kwestionując kwotę przyznanego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia odwołuje się do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2018 r., tj. kwoty 4 585,03 zł jako odzwierciedlającej poziom życia społeczeństwa, sytuując w nim również wnioskodawcę, pomijając jednocześnie fakt, że wnioskodawca jest osobą publiczną, przez lata zajmował wysokie stanowiska, a zatem kwota jednomiesięcznego przeciętnego wynagrodzenia stanowiłaby dla niego jedynie kwotę symboliczną.

Sąd Okręgowy zatem w sposób prawidłowy rozpoznał roszczenie o zadośćuczynienie, o którym orzekł mając na względzie, że winno być ono proporcjonalne do rodzaju naruszenia prawa oraz stopnia dolegliwości dla wnioskodawcy. Jego wysokość powinna stanowić rzeczywistą ekonomiczną wartość, a nie tylko symboliczną kompensatę wyrządzonej krzywdy. Zadośćuczynienie jako forma rekompensaty za krzywdy moralne i fizyczne powinno być mierzone ich dolegliwością, a jednocześnie z uwzględnieniem aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Kryteria jakie Sąd I instancji przyjął dla ustalenia rodzaju i rozmiaru krzywdy, mającymi wpływ na

<p>wysokość zadośćuczynienia, a także ustalenie jaki był wpływ zatrzymania na zdrowie i stan psychiczny poszkodowanego oraz na jego dobre imię zostały przez Sąd I instancji wskazane w treści uzasadnienia. Ponadto, Sąd Okręgowy wyjaśnił z jakich przyczyn miarkował kwotę zadośćuczynienia. Te poglądy Sąd odwoławczy podzielił.</p> <p>Wobec powyższego w konsekwencji Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów pełnomocnika Prokuratora Regionalnego w S..</p>		
Wnioski		
<p>W apelacji pełnomocnika Prokuratora Regionalnego w S. znalazły się wnioski o:</p> <p>zmianę wyroku w zaskarżonej części, poprzez oddalenie wniosku A. J. w całości.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Z przyczyn, jak wyżej.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 27 lipca 2021 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 96/19 w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Z przyczyn, jak wyżej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	3.	Podstawą decyzji o obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami

poniesionymi w postępowaniu odwoławczym był przepis art. 554 § 4 k.p.k.

7. **PODPISY**

Katarzyna Capałowska

Ewa Jethon Anna Zdziarska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik Prokuratury Regionalnej w S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 27 lipca 2021 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 96/19		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	w całości		
x w części	#	co do winy	
#	co do kary		
X	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	Uchylenie	#	<i>zmiana</i>